

Środa, 5 maja 2010 r.

Uprawnienia do delegowania aktów

P7_TA(2010)0127

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 5 maja 2010 r. w sprawie kompetencji w zakresie przekazywania uprawnień ustawodawczych (2010/2021(INI))

(2011/C 81 E/02)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 290 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE),
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 23 września 2008 r. zawierającą zalecenia dla Komisji w sprawie dostosowywania aktów prawnych do nowej decyzji w sprawie komitologii ⁽¹⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 7 maja 2009 r. w sprawie nowej roli i obowiązków Parlamentu przy wdrażaniu traktatu lizbońskiego ⁽²⁾,
- uwzględniając swoje stanowisko z dnia 24 listopada 2009 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady dostosowującego do decyzji Rady 1999/468/WE niektóre akty podlegające procedurze, o której mowa w art. 251 Traktatu, w zakresie procedury regulacyjnej połączonej z kontrolą – Dostosowanie do procedury regulacyjnej połączonej z kontrolą – część piąta ⁽³⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 9 grudnia 2009 r. w sprawie wprowadzania w życie art. 290 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (COM(2009)0673),
- uwzględniając pismo przewodniczącego Parlamentu Europejskiego skierowane do przewodniczącego Komisji Europejskiej z dnia 29 stycznia 2010 r. dotyczące art. 290 i 291 TFUE,
- uwzględniając art. 48 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Prawnej oraz opinie Komisji Gospodarczej i Monetarnej, a także Komisji Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności (A7-0110/2010),
- A. mając na uwadze, że traktat lizboński uświęca uprawnienia legislacyjne oraz wprowadza hierarchię norm do porządku prawnego Unii wzmacniając w ten sposób jej demokratyczny charakter i racjonalizując jej porządek prawny; mając na uwadze, że traktat lizboński wprowadza nowatorską koncepcję aktu prawodawczego o daleko idących konsekwencjach,
- B. mając na uwadze, że jednym z elementów uprawnień legislacyjnych jest zapewniona w art. 290 TFUE możliwość przekazania przez prawodawcę części swych uprawnień Komisji w akcie prawodawczym (zwanym dalej aktem podstawowym),
- C. mając na uwadze, że przekazywanie uprawnień to delikatna operacja, w której Komisja otrzymuje polecenie wykonania uprawnień będących nieodłączną częścią zadań prawodawcy; mając na uwadze, że punktem wyjścia w analizie kwestii przekazywania uprawnień musi zatem być zawsze swoboda prawodawcy,

⁽¹⁾ Dz.U. C 8 E z 14.1.2010, s. 22.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2009)0373.

⁽³⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2009)0083.

Środa, 5 maja 2010 r.

- D. mając na uwadze, że przekazywanie uprawnień może polegać jedynie na uzupełnianiu lub zmianie części aktu prawodawczego, które prawodawca nie uznaje za mające podstawowe znaczenie; mając na uwadze, że przyjmowane przez Komisję akty delegowane będące wynikiem przekazywania uprawnień będą aktami ogólnymi o charakterze nieprawodawczym; mając na uwadze, że akt podstawowy musi wyraźnie określać cel, zawartość, zakres i czas trwania przekazania uprawnień oraz definiować warunki, jakim podlega przekazanie uprawnień,
- E. mając na uwadze, że akty delegowane będą miały poważne konsekwencje dla wielu dziedzin; mając na uwadze, że jest rzeczą o pierwszorzędym znaczeniu – zwłaszcza w odniesieniu do aktów delegowanych – aby opracowywano je i podejmowano decyzje w ich sprawie w całkowicie przejrzysty sposób, który skutecznie umożliwi współpracownikom demokratyczną kontrolę nad wykonywaniem uprawnień przekazanych Komisji, w tym w razie konieczności poprzez jawną debatę na forum Parlamentu,
- F. mając na uwadze, że Parlament powinien być na równi z Radą jeżeli chodzi o wszystkie aspekty kompetencji w zakresie przekazywania uprawnień ustawodawczych,
- G. mając na uwadze, że „procedura Lamfalussy’ego” utworzyła drogę dla aktualnego mechanizmu delegacji z zachowaniem pełnej kontroli przez prawodawcę; mając na uwadze, że deklaracja nr 39 Konferencji przedstawicieli rządów państw członkowskich z 23 lipca 2007 r., załączona do traktatu lizbońskiego, uznaje szczególny charakter dziedziny usług finansowych; mając na uwadze, że nowy system aktów delegowanych nie może w żadnym przypadku podważyć praw Parlamentu, jakie posiada on w tej dziedzinie, zwłaszcza praw dotyczących wczesnego przekazywania dokumentów i informacji,
- H. mając na uwadze, że przekazanie uprawnień może być postrzegane jako narzędzie lepszego stanowienia prawa, którego celem jest zagwarantowanie, że przepisy prawne będą miały jednocześnie prostą formę oraz będą uzupełniane i aktualizowane bez konieczności uciekania się do kolejnych procedur prawodawczych przy jednoczesnym zapewnieniu prawodawcy ostatecznych uprawnień i odpowiedzialności,
- I. mając na uwadze, że w odróżnieniu od podejścia przyjętego w art. 291 TFUE dotyczącego środków wykonawczych, art. 290 TFUE nie zawiera podstawy prawnej do przyjęcia aktu przekrojowego określającego reguły i ogólne zasady odnoszące się do przekazywania uprawnień; mając na uwadze, że warunki te muszą zatem zostać określone w każdym akcie podstawowym,
- J. mając na uwadze, że Komisja ponosi odpowiedzialność przed Parlamentem, mając na uwadze, że komisarz odpowiedzialny za stosunki międzyinstytucjonalne oraz administrację podczas przesłuchania w Komisji Spraw Konstytucyjnych w dniu 18 stycznia 2010 r. podjął zobowiązanie do ścisłej współpracy z Parlamentem w celu zagwarantowania, że wykonywanie przez Komisję przekazywanych uprawnień będzie zgodne z oczekiwaniami Parlamentu,

Aspekty wymagające definicji w akcie podstawowym

1. jest zdania, że cele, treść, zakres i czas trwania przekazania uprawnień zgodnie z art. 290 TFUE muszą być wyraźnie i precyzyjnie określone w każdym akcie podstawowym;
2. podkreśla, że art. 290 TFUE daje prawodawcy swobodę wyboru co do wprowadzanego mechanizmu lub mechanizmów kontroli; jest zdania, że dwa przykłady podane w art. 290 ust. 2, a mianowicie sprzeciw i odwołanie przekazanych uprawnień, mają charakter czysto ilustracyjny i że można by wyobrazić sobie kontrolowanie przekazania uprawnień za pomocą innych środków kontroli, takich jak wyrażne zatwierdzenie przez Parlament i Radę każdego aktu delegowanego lub możliwość uchylenia poszczególnych aktów delegowanych będących już w mocy;
3. jest zdania, że dwa przykłady możliwych warunków wymienione w art. 290 ust. 2 TFUE, a mianowicie sprzeciw i odwołanie przekazanych uprawnień, mogą być postrzegane jako najczęściej stosowane sposoby kontroli wykorzystywania przekazanych uprawnień przez Komisję i powinny być włączone do każdego aktu podstawowego;

Środa, 5 maja 2010 r.

4. uważa, że mechanizmy kontroli określone przez prawodawcę muszą podlegać pewnym ogólnym zasadom prawa unijnego, a w szczególności muszą;

- być proste i łatwo zrozumiałe,
- gwarantować pewność prawną,
- umożliwiać Komisji skuteczne wykonywanie przekazanych uprawnień oraz
- umożliwiać prawodawcy właściwy nadzór wykorzystywania przekazanych uprawnień;

5. jest zdania, że wykonywanie przez Parlament prawa sprzeciwu jest siłą rzeczy uwarunkowane jego parlamentarną rolą oraz miejscem pracy; jest zdania, że określony czas zgłaszania sprzeciwu odnoszący się do wszystkich aktów nie jest uzasadniony oraz że okres ten powinien być ustalany w konkretnych przypadkach w każdym akcie podstawowym z uwzględnieniem złożoności danej kwestii, a także że musi być on wystarczający, aby umożliwić skuteczną kontrolę przekazania uprawnień bez niepotrzebnego opóźniania wejścia w życie aktów delegowanych niebudzących kontrowersji;

6. jest zdania, że pilna procedura przewidziana w akcie podstawowym powinna być wprowadzona w szczególności wyjątkowych przypadkach, na przykład w kwestiach bezpieczeństwa, zdrowia lub kryzysów humanitarnych;

7. jest jednak przekonany, że w znakomitej większości sytuacji wymagających szybkiego przyjęcia aktów delegowanych w uzasadnionych przypadkach Parlament i Rada mogą zastosować elastyczną procedurę wczesnego braku sprzeciwu na skutek wniosku Komisji;

8. utrzymuje, że uprawnienia mogą być przekazywane na czas nieokreślony, biorąc pod uwagę fakt, że uprawnienia mogą zostać wycofane w każdej chwili; jest jednak zdania, że przekazanie uprawnień na czas określony mogłoby wiązać się możliwością okresowego przedłużenia na skutek wyraźnego wniosku ze strony Komisji; jest zdania, że przekazanie uprawnień może zostać przedłużone jeżeli ani Parlament ani Rada nie wyrażą ku temu sprzeciwu w określonym terminie;

9. zdecydowanie odrzuca pomysł umieszczania w aktach podstawowych przepisów narzucających prawodawcy dodatkowe zobowiązania poza tymi, zawartymi już w art. 290 TFUE;

Ustalenia praktyczne

10. jest zdania, że niektóre ustalenia praktyczne można skoordynować lepiej we wspólnym porozumieniu pomiędzy instytucjami, które może mieć formę porozumienia międzyinstytucjonalnego obejmującego między innymi:

- konsultacje w trakcie przygotowania i sporządzania aktów delegowanych,
- wzajemną wymianę informacji, szczególnie w przypadku odwoływania uprawnień,
- uzgodnienia dotyczące przekazywania dokumentów,
- minimalne okresy sprzeciwu ze strony Parlamentu i Rady;
- obliczanie okresów czasu,
- publikację aktów w Dzienniku Urzędowym na poszczególnych etapach procedury;

Środa, 5 maja 2010 r.

11. podkreśla, że w procesie przygotowywania i sporządzania aktów delegowanych Komisja zobowiązana jest:

- zagwarantować wczesne i stałe przekazywanie informacji oraz odnośnych dokumentów odpowiednim komisjom parlamentarnym, w tym kolejnych projektów aktów delegowanych oraz wszelkich otrzymanych opinii; w tym celu możnaby wykorzystać aktualny rejestr komitologii jako wzór dla ulepszonych systemu informacji cyfrowej;
- zagwarantować Parlamentowi dostęp do odnośnych posiedzeń przygotowawczych, wymiany poglądów i konsultacji;

12. jest zdania, że wymiana informacji przed odwołaniem przekazanych uprawnień powinna odbywać się w ramach przejrzystości, kurtuazji oraz lojalnej współpracy pomiędzy zainteresowanymi instytucjami gwarantując tym samym, że wszystkie instytucje będą w pełni świadome możliwości odwołania przekazanych uprawnień z wyprzedzeniem; uważa jednak za niepotrzebne i mylące wprowadzenie specjalnego obowiązku prawnego podawania w aktach podstawowych przyczyn przyjęcia niektórych aktów prawnych poza ogólnym wymogiem określonym w art. 296 TFUE, który odnosi się do wszystkich aktów prawnych;

13. proponuje, aby minimalny okres sprzeciwu był ustalany w każdym przyszłym porozumieniu, z zaznaczeniem, że nie ma on być ograniczeniem, a jedynie stanowić minimum, bez którego demokratyczna kontrola Parlamentu stałaby się nieważna; jest zatem zdania, że minimalny okres na zgłaszanie sprzeciwu powinien wynosić dwa miesiące z możliwością przedłużenia o kolejne dwa miesiące na wniosek Parlamentu lub Rady; podkreśla jednak, że okres sprzeciwu powinien zależeć od charakteru aktu delegowanego;

14. nalega w kontekście każdego przyszłego porozumienia, aby poszczególne okresy kontroli aktów delegowanych rozpoczynały się dopiero w chwili przekazania przez Komisję wszystkich wersji językowych i uwzględniały okresy przerw w pracach Parlamentu oraz okresy wyborcze;

15. podkreśla w kontekście każdego przyszłego porozumienia, że akty delegowane podlegające prawu sprzeciwu mogą być publikowane wyłącznie w *Dzienniku Urzędowym* i co za tym idzie, wejść w życie po wygaśnięciu okresu składania sprzeciwu, za wyjątkiem sytuacji, w których zatwierdzone zostało zastosowanie procedury wczesnego braku sprzeciwu; jest zdania, że wyraźne nałożenie na Parlament i Radę w każdym akcie podstawowym obowiązku publikacji decyzji podjętych w procesie kontroli wykonania przez Komisję przekazanych jej uprawnień jest zbędne;

Uwagi końcowe

16. wzywa wszystkie swoje komisje do wymiany i regularnej aktualizacji godnych naśladowania wzorców oraz stworzenia mechanizmu gwarantującego zachowanie możliwie największej spójności praktyk Parlamentu w ramach art. 290 TFUE; podkreśla potrzebę zorganizowania pracy każdej z komisji w sposób, jaki najlepiej odpowiada charakterowi tej pracy oraz pozwala na wykorzystanie już zgromadzonej wiedzy specjalistycznej;

17. zobowiązuje administrację Parlamentu do utworzenia niezbędnych stanowisk przez konwersję (z zachowaniem neutralności budżetowej), w celu zapewnienia zrównoważonego wsparcia zadań zgodnie z art. 290 TFUE; domaga się instytucjonalnego podejścia do oceny struktur administracyjnych i zasobów ludzkich, które są dostępne w celu wykonywania przekazywanych uprawnień;

18. nalega, aby Komisja w pierwszej kolejności przedstawiła wnioski prawodawcze konieczne, aby przystosować dorobek prawny UE do postanowień art. 290 i 291 TFUE; jeżeli chodzi o art. 290 TFUE jest zdania, że przystosowanie to nie powinno ograniczać się jedynie do środków wcześniej objętych procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, ale powinno obejmować wszystkie właściwe środki o charakterze ogólnym niezależnie od procedury decyzyjnej lub komitetowej odnoszącej się do nich przed wejściem w życie traktatu lizbońskiego;

Środa, 5 maja 2010 r.

19. nalega, aby priorytetowo potraktować dostosowanie wspólnotowego dorobku prawnego w tych dziedzinach polityki, które zostały uregulowane bez współdecyzji Parlamentu przed wejściem w życie traktatu lizbońskiego; nalega na zbadanie każdego pojedynczego przypadku w sposób zapewniający, aby w szczególności wszelkie właściwe środki o charakterze ogólnym, które zostały dotąd przyjęte na mocy art. 4 i 5 decyzji Rady 1999/468/WE z 28 czerwca 1999 r. ustanawiającej warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji ⁽¹⁾, zostały określone jako akty delegowane;

20. uważa, że w celu pełnego zachowania prerogatyw prawodawcy, podczas dostosowywania dorobku prawnego UE lub rozpatrywania wniosków w ramach zwykłej procedury prawodawczej należy zwrócić szczególną uwagę na stosowanie art. 290 i 291 TFUE oraz na praktyczne konsekwencje powoływania się na jeden z tych artykułów; nalega, by współprawodawcy posiadali uprawnienia do decydowania o tym, że akty dotyczące spraw podlegających wcześniej procedurze regulacyjnej połączonej z kontrolą można przyjmować albo na mocy art. 290 TFUE, albo zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą;

*

* *

21. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie oraz Komisji.

⁽¹⁾ Dz.U. L 184 z 17.7.1999, s. 23.

Strategiczne cele i zalecenia w zakresie polityki transportu morskiego UE do 2018 r.

P7_TA(2010)0128

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 5 maja 2010 r. w sprawie strategicznych celów i zaleceń w zakresie polityki transportu morskiego UE do 2018 r. (2009/2095(INI))

(2011/C 81 E/03)

Parlament Europejski,

- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 21 stycznia 2009 r. w sprawie strategicznych celów i zaleceń w zakresie polityki transportu morskiego UE do 2018 r. (COM(2009)0008) („komunikat w sprawie polityki transportu morskiego do 2018 r.”),
 - uwzględniając komunikat Komisji z dnia 10 października 2007 r. w sprawie zintegrowanej polityki morskiej Unii Europejskiej (COM(2007)0575),
 - uwzględniając art. 48 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Transportu i Turystyki (A7-0114/2010),
- A. mając na uwadze, że europejscy armatorzy wnoszą duży wkład w gospodarkę europejską, ale muszą konkurować na rynku światowym,
- B. mając na uwadze, że strukturalne i zintegrowane działania na rzecz utrzymania i rozwijania prężnego sektora morskiego w Europie są ważne i muszą umożliwić zwiększenie konkurencyjności transportu morskiego i związanych z nim sektorów i jednocześnie spełniać wymogi zrównoważonego rozwoju i uczciwej konkurencji,